

۳۱ شهریور تا ۶ مهر

هفته دفاع مقدس

ظهر سی و یکم شهریور ۱۳۵۹، نیروهای بعثی عراق به فرماندهی **صدام حسین** به مرزهای هوایی و سپس زمینی کشورمان یورش آوردند. صدام حسین که ادعا می کرد بعد از سه روز تمام مناطق غربی ایران را تصرف می کند و برای تسخیر تهران راهی پایتخت می شود، با ایستادگی جدی ارتش، سپاه و بسیج مردمی ایران روبه رو شد. مردم خرمشهر که در روزهای آغازین هنوز مهمات و سلاح کافی نداشتند، با اتکا بر نیروی ایمان به خدا، راهنمایی گرفتن از دستورات امام خمینی (ره) و روحیه میهن دوستی خود، بیش از سی و پنج روز شهرشان را از سقوط و تسخیر شدن در امان نگه داشتند.

زنان و مردان، پیرها و جوانها، و هر کس با هر آنچه در توان داشت، برای آزادی و سربلندی کشور ایثار کردند و رشادت نشان دادند. پیرزنی که تنها دارایی اش یک انگشتر بود، آن را برای تأمین مخارج جبهه اهدا کرد. خانواده های که تمام پسرانش شهید شدند و دخترشان به عنوان پرستار در بیمارستان های صحرایی مجروحان را درمان می کردند. رزمندگانی که ماهها به مرخصی نمی رفتند و در خط مقدم می ماندند. اینها تنها گوشه های از دلآوری های مردم ایران در راه سرافرازی ایران و حفظ نظام مقدس جمهوری اسلامی بود.

در تقویم رسمی کشور، برای زنده نگه داشتن یاد دفاع مقدس و تشکر از رزمندگان، آزادگان و خانواده معظم شهدا، از سی و یکم شهریور تا ششم مهر به نام هفته دفاع مقدس نام گذاری شده است.

۳ مهر

شهادت امام رضا (ع)

امام علی بن موسی جعفر (ع) روز ۱۱ ذی القعدة ۱۴۸ هجری قمری متولد شدند. دوره کودکی ایشان در شهر مدینه گذشت. ایشان به بزرگی و مهربانی شهرت داشتند و لقبشان «رضا» بود. امام رضا (ع) در سال ۱۸۳ به امامت رسیدند. دوره امامت ایشان در زمان خلافت عباسیان بود. پس از مرگ هارون الرشید و فرزند نخستش امین، مأمون به خلافت رسید. او که برای جلب حمایت شیعیان باید امام رضا (ع) را نزد خود نگه می داشت، با جبر و اجبار، امام (ع) را ولیعهد خود قرار داد و ایشان را بدون رضایتشان از مدینه به خراسان آورد.

سرانجام، مأمون عباسی، امام رضا (ع) را در آخرین روز ماه صفر، با خوراندن انگور زهر آلود به ایشان، به شهادت رساند.

امام رضا (ع) می فرمایند: «هر کس اندوه مؤمنی را بزدايد، خداوند در روز قیامت غم از دلش می زداید» (الکافی، ج ۲: ۲۰۰).

روایت زندگی امام رضا (ع)

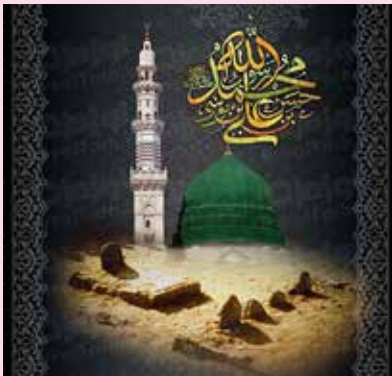
ادامه راه شهدا

بنا بر این مسیر که به آسمان رسیده، به دلوری گذشته است، یاد و خاطره و هیبت و حرمت عمل و رفتار شما بسویان می شود.

—

امام حسن مجتبی (ع) را بشناسیم.

۳ مهر

رحلت حضرت محمد (ص) و شهادت امام حسن مجتبی (ع)

تاریخ بیست و هشتم صفر برای مسلمانان و شیعیان تاریخ آشنایی است. پیامبر اسلام (ص) در سال عام الفیل متولد شدند. ایشان که در سن کودکی پدر و مادر گران قدر خود را از دست دادند، تحت سرپرستی عمویشان، عبدالمطلب، رشد یافتند و به جوانی و برومندی رسیدند. حضرت محمد (ص) در ۲۵ سالگی با بانوی بزرگوار اسلام، حضرت خدیجه (س)، ازدواج کردند. حاصل این ازدواج، حضرت فاطمه (س) بودند.

حضرت محمد (ص) زمانی که ۶۳ سال داشتند و به تازگی از مراسم حج باز می گشتند، دچار بیماری شدند. ایشان در روز ۲۸ صفر سال ۱۱ هجری قمری در شهر مدینه به ملکوت اعلی پیوستند.

نوه بزرگوار پیامبر (ص)، امام حسن مجتبی (ع) نیز، دومین امام شیعیان بودند که هم خودشان و هم پدر و مادرشان جزو معصومان بودند. طبق روایاتی که به طور نقل به نقل به ما رسیده اند، امام حسن (ع) از نظر رفتار و خلق و ظاهر شباهت زیادی به پیامبر (ص) داشته است. ایشان به صبر و بردباری معروف بوده است و با دشمنان و اهانت کنندگان نیز برخوردی بزرگوارانه داشته است.

امام حسن (ع) ۲۸ صفر سال ۵۰ هجری قمری با توطئه معاویه و دادن زهر به شهادت رسیده و آرامگاه ایشان در قبرستان بقیع است.

پیامبر اکرم می فرمایند: «عبادت هفتاد جزء است و بالاترین و بزرگ ترین جزء آن کسب حلال است» (بحار الانوار، ج ۷۴: ۱۴۰).

روز بزرگداشت حافظ

خواجہ شمس‌الدین محمد حافظ شیرازی، لسان‌الغیب، بدون شک یکی از بزرگ‌ترین شعرای زبان فارسی است که نمی‌توان آن‌ها را با پیشینیان و شاعران عصرهای بعد، تا به امروز، حتی مقایسه کرد.

حافظ در عصر ایلخانیان می‌زیست. به همین دلیل با شاهان متعصب و ظالم برخورد داشت. همین موضوع، علاوه بر مباحث عرفانی، به اشعار او رنگ و بویی اجتماعی و سیاسی داده است.

لقب حافظ خواجہ شمس‌الدین شد، زیرا او به علوم قرآن تسلط داشت و سوره‌ها را از حفظ می‌خواند و در شعرهایش از اصطلاحات و علوم قرآنی استفاده می‌کرد.

در روز ۲۰ مهر دوستداران حافظ و استادان برجسته ادبیات به آرامگاه او در حافظیه شیراز می‌روند و محفلی برای حافظ‌خوانی و سخنرانی‌هایی در این حوزه برگزار می‌کنند.

روز بزرگداشت مولانا

جلال‌الدین محمد بلخی، فرزند بهاء‌الدین ولد، عارف و اندیشمند ایرانی بود. هنگامی که مولانا شش یا هفت سال بیشتر نداشت و مغولان به بلخ حمله کرده بودند، همراه با خانواده از زادگاهش به قونیه سفر کردند و در همان شهر ساکن شدند. مولانا به علت اینکه در خانواده‌ای از صوفیان رشد یافته بود و به واسطه پدر عارفش، از همان کودکی با عارفان بسیاری دیدار کرده بود، در سنین جوانی به جایگاه والایی میان عارفان رسید. مولانا تا پیش از آشنایی با شمس شعر نمی‌سرود و علم خود را در حوزه تصوف را برای شاگردانش تقریر می‌کرد و شاگردان علوم را تحریر می‌کردند. اما بعد از آشنایی با بزرگ‌ترین استاد خود، شمس تبریزی، دچار تغییر حالات و افکار شد و دانش تازه خود در زمینه عرفان را با استفاده از شعر و قالب مثنوی، در دو اثر فارسی به نام‌های «مثنوی معنوی - هفت دفتر» و «دیوان شمس»، که به احترام و یادبود شمس تبریزی نامش را دیوان شمس گذاشت، برجای گذاشت.

روز هشتم مهرماه به مناسبت گرامیداشت مقام والای این شاعر عارف به نام روز بزرگداشت مولوی ثبت شده است.

سخنرانی رهبر معظم انقلاب درباره امام حسن عسکری (ع)

شهادت امام حسن عسکری (ع)

امام حسن عسکری (ع) متولد ۸ ربیع‌الثانی سال ۲۳۲ در شهر مدینه، یازدهمین امام شیعیان بودند. ایشان به مدت شش سال راهنما و پیشوای شیعیان بودند. حاکمان بنی‌عباس امام حسن عسکری (ع) را به اقامت اجباری در سامرا واداشتند. این امام بزرگوار بخش زیادی از دوره حیات خود را در زندان و تحت ظلم عباسیان گذراند.

امام حسن عسکری (ع) در ۸ ربیع‌الاول ۲۶۰ قمری در ۲۸ سالگی در شهر سامرا به شهادت رسیدند. حرم ایشان کنار پدر بزرگوار ایشان، امام هادی (ع)، قرار دارد. زیارتگاه این دو امام به «حرم عسکریین» معروف است.

پس از به شهادت رسیدن امام حسن عسکری (ع)، امام محمدبن حسن (ع)، ملقب به امام مهدی (ع)، که در دوره حاضر ایشان را با عنوان امام زمان (ع)، آخرین امام و منجی می‌شناسیم، به امامت رسیدند. امام زمان (ع) که هنگام به امامت رسیدن پنج‌ساله بودند، به خواست خداوند برای اینکه جانشان در امان بماند و از ظلم دشمنان مصون باشند، از نظرها غایب شدند. حضرت مهدی (ع) در دوره غیبت صغرا از طریق چهار نایب پیام‌های خود را به شیعیان می‌رساندند. ایشان در سال ۳۲۹ هجری قمری غیبت کبرا را آغاز کردند.

امام زمان (ع) می‌فرمایند: «برای تعجیل فرج زیاد دعا کنید، زیرا همین دعا کردن، فرج و گشایش شماست» (بحار الانوار، ج ۵۲: ۹۲).

روز هم‌بستگی با کودکان و نوجوانان فلسطینی

نهم مهر ۱۳۷۹، تصویر پسرچه‌ای که به‌شدت ترسیده بود و سعی می‌کرد پشت پدر خود پنهان شود، در شبکه‌های تلویزیونی جهان پخش شد. این پسرچه و پدرش ۴۵ دقیقه در معرض حمله اشغالگران صهیونیست بودند. بعد از این یورش ظالمانه، پسر که نامش محمدالدوره بود، به شهادت رسید و پدرش به‌شدت زخمی شد. این فاجعه رذالت و خباثت نیروهای غاصب صهیونیستی و مظلومیت فلسطینیان را بیش از پیش به نمایش گذاشت و احساسات جهانیان را جریحه‌دار کرد. قلب مسلمانان را هم که هم‌دینان خود را در شرایط ظالمانه و غیرانسانی می‌دیدند، به درد آورد. پس از شهادت محمدالدوره، شورای انقلاب فرهنگی جمهوری اسلامی ایران روز نهم مهر را به نام روز هم‌بستگی با کودکان و نوجوانان فلسطینی نام‌گذاری کرد تا نمادی برای صدای مظلومان جهان باشد.

محمد دوره کیست؟